

Постоје простори које не видимо директно, али их осећамо. То су простори у које поглед не улази, он их само додирне периферно, у пролазу. То су места између, између светлости и сенке, између онога што јесте и онога што тек може бити.

Лиминални простори нису физички дефинисани. Они су трептаји постојања, раскршћа тишине и звука, скривени пролази у свакодневици где се светови преклапају. Тамо где се простор не да ухватити целином, где га само наслућујемо, ту настаје слика. У међупросторима, ми нисмо целовити, али смо истинитији. У тренутку када је поглед на ивици фокуса и када се мисао не артикулише до краја, тада постојимо најинтензивније.

Ова изложба истражује управо те невидљиве координате. Кроз слојевите форме, транспарентне површине, замућене фигуре и фрагменте светлости, отвара се простор перцепције који није ни овде ни тамо. Границе ока постају границе стварности, јер тамо где око стаје, започиње унутрашњи пејзаж. Уметничка пракса користи слику као мапу прелаза у којима реално и замишљено коегзистирају. Гледалац је позван не да разуме, већ да осети.

Ово није изложба само о простору, већ и о његовој нестабилности. О томе како простор настаје у сусрету са погледом и нестаје чим покушамо да га задржимо.

Јер ми живимо у тренуцима који клизе, у прелазима, у пукотинама и све што остаје јесте траг светла у крајевима ока.

Ана Аздејковић